suo splendidissima, tanta pulchritudine ornata, vt incredibili quadam voluptate & oblectatione omnium animantiũ oculos ad se conuertant. Præsertim sol, qui tenebras expellit, rebus salutarem calorem affert, mundi molem exhilarat, qui orbe vno ac singulari circuitu diem conficit naturalem, nunc excelsus pulcherrimos radios nobis ostendens, nunc ab oculis nostris oblitescens alias regiones à nobis lõgè distantes occupat, & lustrat. Et quia pulcherrimus est, & incredibili celeritate conficit circulos suos, comparatur à diuino vate cum sponso propter venustatem, & cum gigante propter incitationem, cùm ait Psalmo decimo-
Psa. 18. octauo: In sole posuit tabernaculum suum, & ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo. Exultauit vt gigas ad currendam viam, à summo cœlo egressio eius, & occursus eius vsque ad summum eius. Vel vt potest etiam verti ex Hebræo: Soli posuit tabernaculum
Hieron. in eis, vt Hieronymus & Pagninus tran-
Pagnin. stulerunt. Vt sit sensus: In cœlis posuit Deus sedem ac domicilium ipsi soli, qui cum pulchro sponso, & alacri gigante cursore comparatur. Est enim in quarto cœlo, mediam stellarum errantium obtinens regionem, Dux, & Princeps, & moderator luminum reliquorum. Et quia sol per quatuor anni tempora vertitur, ideo quadrigas ei antiqui iungebant, siue currus quatuor equorum. Horum vnus equus prassinus erat viridi colore, propter vernum tempus, quo herbæ virescunt, & terra diffundit herbescentem viriditatem. Alter erat croceus propter æstatem, quando cuncta flauescunt. Tertius venetus colore ceruleo propter autumnum, quando pluuiæ sunt crebræ. Quartus albus propter hyemem, quòd tunc glacie & frigore omnia canescant. Et quia sol vnus est, & splendidissimus, ideo non solùm ab externis philosophis, sed etiam à theologis nostræ pietatis interpretibus Dei hieroglyphicum perhibetur, quemadmodum luna naturæ humanæ propter eius varietatem & inconstantiam. Vt enim luna modò cum sole coniungitur, Similitudo. modo ab eo recedit, sic homo nunc Deo per diuinum amorem adhæresèit, nunc se ab eo per funestum scelus separat & abiungit. Et quemadmodum luna ea parte conspicua est & illustris, qua aspicit Similitudo. solem, obscura verò & inanis, qua diuertit ab eo, sic homo qua parte se conuertit ad Deum, velut alter Moses mi- Exo. 34. cantibus illustratur radiis, ab eo verò abductus & auersus terris est ac turbulentis tenebris coopertus, & obscura peccatorum ac errorum caligine vndique circunfusus.

¶ *Benedicite stellæ cœli domino.* Magnificentiam & præstantiam creatoris pulchritudine, ordine, motione, effectu repræsentant stellæ. Cum eis viri iustitia & sapientia præstantes comparantur. Id indicat Daniel, cùm ait duodecimo capite: Qui ad iustitiam erudiunt multos, Dan. 12 quasi stellæ in perpetuas æternitates. Et diuus Paulus capite secundo ad Philipenses: Omnia facite sine murmuratio- Philip. 2 nibus & hæsitationibus, vt sitis sine querala, & simplices filij Dei sine reprehensione in medio nationis prauæ & peruersæ, inter quos lucetis sicut luminaria in mundo. Et vt stellæ cùm magnæ sint, Similia. paruæ tamen videntur, sic viri pij & iusti cùm sint magnitudine insignes ob meritorum cumulum, apparent tamen minimi ob virtutum occultationem. Et vt stellæ videntur maiores in occasu, quàm in medio cursu, sic illorum bonitas, & virtutum magnitudo, & rerum præclarè gestarum laudes magis in morte apparent, quàm in vita. Minus laudantur in curriculo viuendi à natura circunscripto, quàm in interitu in migratione illa in eas oras, quas illi incolunt, qui è vita charitate muniti excesserunt.

¶ *Benedicite imber & ros domino.* Hæ duæ impressiones ad fructus terræ ferendos fiunt in aere, in quo venti etiam coguntur. Ideo subdit. Benedicite omnes spiritus Dei domino. Magnum ventum appellat spiritum Dei, vt suprà ostendimus. Imber est pluuia, ros est humor ille, qui sereno cœlo fit nocti-

bus